

РЕШЕНИЕ

№ 3964

гр. София, 14.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 18.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **2489** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Л. Р. С. Ф. де Ж., гражданка на Б., [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1, чрез адв. Я. С. от САК, срещу Отказ рег. № I. от 10.02.2022 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Жалбоподателката визира незаконосъобразност на отказа поради нарушение на чл.8 и чл.9 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ), неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Поддържа, че е правоспособен свещенослужител, може да извършва религиозно-просветна и богослужебна дейност, за което ѝ е издаден Сертификат рег. № 0002/02.03.2020 г. Претендира да бъде свещенослужител – мисионер в „Църква У.“ – религиозна организация, вписана на основание Закона за вероизповеданията с Решение № 1/16.01.2020 г. в регистъра на вероизповеданията със статут на юридически лица под № 196, том 8, стр.65 по гр.д.№ 49/2019 г. по описа на СГС. Излага, че е извършвала религиозна дейност в продължение на години преди започване на процедурата по издаване на виза вид „D“, за което е получила разрешение за пребиваване в други европейски държави – Л., У., Румъния, където е пребивавала законно. Счита, че поради дългогодишната си религиозна дейност не може да бъде определена като чужденец, който с действията си

е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността и интересите на българската държава. Поддържа, че в обжалвания отказ не са изложени конкретни мотиви, което затруднява правото ѝ на защита. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът завеждащ консулска служба към Генералното консулство на Република България [населено място], Република Турция - МВнР, чрез юрк. Г., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 18.11.2021 г. кандидатката подала заявление вх. № 21017940 за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, в което като цел на пътуването посочила „религиозна работа“ в Църква „У.“, регистрирана със седалище в [населено място], [улица].

Към заявлението са приложени: национален паспорт № YC886539 от 09.08.2019 г.; декларация с нотариална заверка на подписа от 15.10.2021 г. на И. Е. Т. и на Е. Т. И., като собственици на наето жилище, договор за наем от 05.09.2019 г. на жилище в [населено място],[жк], [улица], ап.Б13; удостоверение за брак между Р. П. де Жезус и жалбоподателката, сключен на 04.03.2010 г., в [община]; свидетелство за съдимост, издадено от Федеративна Република Б. – секция С. П. – Министерство на правосъдието и обществената сигурност на името на Л. Р. С. Ф. де Ж., медицинска застраховка № 03/Ч041170Е/17.11.2021 г. на името на кандидата.

Приложено е Становище на Дирекция „Вероизповедания“ към МС до Директора на Дирекция „К. отношения“ – МВнР, според което са изпълнени разпоредбите на чл.35, т.5 от Закона за вероизповеданията и чл.24, т.16 от ЗЧРБ и дирекцията счита, че няма пречки за издаване на визата.

Установява се от декларация с нотариална заверка на подписите от 05.08.2020 г., че Н. Гаицъ, [дата на раждане], гражданин на Румъния, и К. Л., [дата на раждане], гражданин на Румъния, в качеството си на представляващи религиозна институция с наименование „Църква У.“, вписана на основание чл.18 от Закона за вероизповеданията с Решение № 1/16.01.2020 г. в регистъра на вероизповеданията със статут на юридически лица под № 196, том 8, стр.65 по гр.д.№ 49/2019 г. по описа на СГС, са декларирали, че ще осигурят на Л. Р. С. Ф. де Ж., гражданка на Б., [дата на раждане], в качеството ѝ на чуждестранен мисионер на Църква „У.“, финансови средства за издръжка и подслон.

Към жалбата е приложен Сертификат № 0002/02.03.2020 г., издаден от Църква „У.“ на името на Л. Р. С. Ф. де Ж., в качеството ѝ на мисионер, който ѝ дава право да извършва религиозно-просветна дейност от името и за сметка на църквата на територията на Република България.

От приложения регистър на свещенослужителите и служителите на Църква „У.“ се установява, че в него са вписани единствено имената на съпруга на жалбоподателката Р. П. Де Ж., в качеството му на „пастор“ и нейното име, в качеството ѝ на „мисионер“. Постановен е оспореният Отказ рег.№ I. от 10.02.2022 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, мотивиран с основание по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ - с действията си е поставил или може

да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Актът е връчен на кандидата на 18.02.2022 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 02.03.2022 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима. Съдът възприема доводите на жалбоподателката за засягане на правото ѝ по чл.9, пар.1 от ЕКПЧ за обосноваване на правен интерес по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със Заповед № 387/24.09.202, г. на Генералния консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и за определяне на визовия режим, В. Д. – 3., е определени кат длъжностни консулски лица, които да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица формуляри по образец и обосновка на отказ за издаване на виза. Предвид издаването съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Отказът е постановен на основание чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ – отказва се виза на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Като фактическо основание е възпроизведена законната разпоредба.

По силата на чл.10а, ал.3 ЗЧРБ мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. Касае се за специален закон, поради което съдът намира за неотнормено тълкуването, дадено в Тълкувателно решение № 16/1975 г. за необходимост органът да направи позоваване в оспорения акт на акта, към който препраща. В настоящия случай и при спазване на законоуредената възможност по

чл.10а, ал.3 ЗЧРБ мотивите на отказа следва да се считат допълнени с мотивите на писмо на ДАНС с рег. № RB 202001-003-01-M-6-28 от 07.01.2022 г., отделено в класифициран том по делото. Независимо, че същото не е съобщено на апликанта, предвид съдържащата се в него класифицирана информация, с посочването на фактическото и правно основания за издаване на отказа, лицето е запознато с неговите мотиви и не е накърнено правото му на защита. Това личи и от изложените в жалбата до съда пространни доводи, които касаят основанието по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) – в относимата редакция към момента на постановяване на акта), според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице отрицателно становище на Дирекция „Миграция“ – МВР от 09.02.2022 г., издадено въз основа на информация на ДАНС вх.№ М-449/17.01.2022 г. Последната съдържа класифицирана информация, предоставена по делото от ДАНС с рег. № RB 202001-003-01-M-6-28 от 07.01.2022 г., отделена в класифициран том. Същата следва да се приеме като мотиви на отказа по смисъла на чл.10а, ал.3 ЗЧРБ. Тези мотиви, заедно с посоченото в отказа основание по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, удовлетворяват изискванията за форма чл.59, ал.2, т.4 АПК, поради което възраженията на жалбоподателката в тази насока са неоснователни. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). В него са попълнени всички полета и са обосновани причините, относими към неговото постановяване. В преписката липсват данни за други допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл. Изложеното определя спора като материалноправен – относно наличието на основание за издаване/отказ на исканата виза за дългосрочно пребиваване.

Съгласно легалното определение по пар.1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност (ЗУФСЗНС) „национална сигурност“ е динамично състояние на обществото и държавата, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите и основните права и свободи на гражданите, в резултат на което нацията запазва и увеличава своето благосъстояние и се развива, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети. Визираната дефиниция предполага преценка на баланса между личните интереси на индивида и правото му на личен и семеен живот, от една страна и правата и свободите на другите членове на обществото, които са част от законоустановеното понятие за „национална сигурност“. Спазването на този баланс предполага съразмерност на мярката по смисъла на чл.6, ал.2 и ал.4 АПК – намеса, която е най-щадяща за лицето, но едновременно - най-благоприятна за държавата и обществото.

По силата на чл.4, ал.1 от ЗДАНС Държавна агенция "Национална сигурност" извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред. Натоварена с функции в съответната сфера на държавно управление, вкл. по чл.41, ал.1, т.2 ЗДАНС, събраната от ДАНС информация има характер на официална по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК. В тази връзка съдът съобразяване, че изнесените в писмо вх.№ М-449/17.01.2022 г. на ДАНС данни, отделено като класифициран том по делото, данни касаят преимуществено дейността на Църква „У.“ – основаването ѝ през 1977 г. в Б., данни за основателя ѝ и за застъпвани от организацията становища, за регистрирането ѝ в други европейски страни (Румъния, И., Н., Ш., П., Швейцария, Б., Л., Л., Германия, Испания, Англия, У., Русия, М. и Италия). В становището на ДАНС е извършена преценка на съдържанието на Ф. страницата на църквата и са направени изводи за целеви групи и цели на дейността ѝ. Изрично е отбелязано в писмото на ДАНС, че Църква „У.“ е регистрирана в България по ф.д. № 49/2019 г. на СГС, но при регистрацията ѝ Дирекция „Вероизповедания“ при МС не е направила категорична оценка дали дейността ѝ попада в ограниченията по чл.37, ал.2 от Конституцията на РБ и чл.7 от Закона за вероизповеданията.

Изнесената конкретно относно жалбоподателката информация касае желанието ѝ да изучава български език, търсенето на възможност да се запише като студент в българско ВУЗ, владееенето на чужди езици, издаване на националния ѝ паспорт от Посолствата на Б. в М. и Б., ремонт на наето в [населено място] помещение.

Жалбоподателката се позовава на основното си право по чл.9, пар.1 от ЕКПЧ – всеки има право на свобода на мисълта, съвестта и религията. Член 9 включва „свободата да се поддържат или да не се поддържат религиозни вярвания и да се изповядва или да не се изповядва религия“ (G. v P. hudoc 2010, пар.85). Съгласно чл.9, пар.2 от ЕКПЧ при спазване на критериите „предвидени в закона“ и „необходими в едно демократично общество“ държавата може да налага ограничения върху изповядването на религия или убеждение на основание обществената сигурност, обществения ред, здраве, морал, или за защита правата и свободите на другите. Тук е мястото да се обърне внимание, че за разлика от чл.8, ал.2, чл.10, ал.2 и чл.11, ал.2 от ЕКПЧ, чл.9, ал.2 ЕКПЧ не визира националната сигурност като легитимно основание за намеса, а единствено обществената сигурност. Изложеното допълнително мотивира съда да тълкува стеснително ограниченията на основното право по чл.9, пар.1 от ЕКПЧ.

Основанието за намеса на държавата по смисъла на чл.9, пар.2 от ЕКПЧ трябва да има своя нормативна база, която е предмет на реален, а не формален контрол за законосъобразност. Тази намеса трябва да е „необходима“, т.е. съответна на належащата обществена необходимост и пропорционална на преследваната легитимна цел. Изложеното налага преценка и намиране на справедлив баланс между конкуриращи се интереси – интересите на индивида и обществената необходимост. Съдът приема, че мерките, предприети от съображения, свързани с обществения ред или обществената сигурност, трябва да са в съответствие с принципа на пропорционалността и да се основават изключително на личното поведение на въпросното лице, което поведение да представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото. Не следва

да се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция.

Ключовата дума, характеризираща взаимоотношението на държавата с верски общности и лица е неутралност (X. и Ч. срещу България). По същото дело ЕСПЧ приема, че правото на вярващия на религия включва очакването, че на общността ще бъде позволено да функционира мирно и свободно от произволна държавна намеса и че задължението на държавата за неутралност и безпристрастност не ѝ дава право да преценява „основателността на религиозните убеждения“ или начина, по който тези убеждения се изразяват или изповядват.

По делото P. v L., касаещо отказ да се поднови разрешение за пребиваване на паспорт, ЕСПЧ приема, че намесата в правото на жалбоподателя на свобода на религията не е била „предписана от закона“ и че е налице нарушение на член 9. Съдът потвърждава, че случаят касае типичен пример на намеса за целите на член 9. ЕСПЧ отбелязва, че нито една разпоредба от латвийското законодателство, която е в сила към момента на настъпване на фактите, не е давала право на Дирекцията по националност и миграция да използва подновяването на разрешение за пребиваване като претекст за забрана на чужд гражданин да извършва религиозни дейности в Л. Освен това, въпреки че жалбоподателят е могъл да продължи да участва в духовния живот на своята енория като обикновен член в съответствие с решение № 5/12-S, Съдът повтаря, че религиозните общности съществуват универсално под формата на организирани структури и спазват правила, които често се смятат от последователите като от божествен произход. Съответно религиозните церемонии са имали свещена стойност за вярващите, ако се провеждат *от служители, упълномощени за тази цел, в съответствие с тези правила.*

По делото не е спорно, че „Църква У.“ е вписана на основание чл.18 от Закона за вероизповеданията с Решение № 1/16.01.2020 г. в регистъра на вероизповеданията със статут на юридически лица под № 196, том 8, стр.65 по гр.д.№ 49/2019 г. по описа на СГС. Противно на изнесената в писмото на ДАНС информация, регистрацията на църквата предполага извършена от регистърния съд преценка по чл.37, ал.2 от Конституцията на РБ и чл.7, ал.1 от Закона за вероизповеданията, според които свободата на вероизповедание не може да бъде насочена срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала или срещу правата и свободите на други лица.

Не е спорно, че Дирекция „Вероизповедания“ към МС е предоставила становище на Директора на Дирекция „К. отношения“ – МВнР, според което по отношение на кандидатката са изпълнени разпоредбите на чл.35, т.5 от Закона за вероизповеданията и чл.24, т.16 от ЗЧРБ и дирекцията счита, че няма пречки за издаване на виза. При липса на изнесени в писмото на ДАНС конкретни факти, касаещи личното поведение на Л. Р. С. Ф. де Ж., съдът приема, че оспореният отказ не се основава на пропорционална преценка, че *личното поведение* на кандидата представлява *истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха*, която засяга някой от основните интереси на обществото. В отрицателното становище на ДАНС се посочва обща информация за Църква „У.“ и евентуални нейни целеви групи и цели на дейността, но в това отношение съдът съобразява, че не следва да приема мотиви, които се опират на съображения за обща превенция. Спорни са и визираните общи съображения относно дейността на църквата при наличие на данни за регистрацията ѝ в значителен брой европейски държави, включително държави-членки на ЕС.

Като съобрази изложените съображения – регистрация на Църква „У.“ в България и редица европейски страна, липса на данни, че личното поведение на кандидатката представлява реална и достатъчно сериозна заплаха за някой от основните интереси на обществото, съдът приема, че в конкретния случай не се доказва основанийето по чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ, респ. наложената ПАМ не е съответна на преследваната цел, а засяга интересите на индивида непропорционално на правата и интересите на другите членове на обществото. Допуснато е нарушение на чл.9, пар.1 от ЕКПЧ в светлината на тълкуването, дадено по дело *R. v L.*, а именно на „свободата да се поддържат религиозни вярвания“ в регистрирана по българското законодателство организация, тъй като на общността следва да бъде позволено да функционира мирно и свободно от произволна държавна намеса, като задължението на държавата за неутралност и безпристрастност не ѝ дава право да преценява „основателността на религиозните убеждения“ или начина, по който тези убеждения се изразяват или изповядват.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК е дължима отмяна на оспорената заповед при отменителни основания по чл.146, т.4 и т.5 АПК.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че в случая не е налице засягане на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ - всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. ЕКПЧ не защитава правото да се живее в договаряща държава (стр.689 от *Право на ЕКПЧ*, изд. С., 2015 г.). Съдът приема, че положението на жалбоподателката и съпруга ѝ е сходно с фактическата обстановка по делото *A., S. and V. срещу O.* кралство – не е доказано, че са налице пречки за установяване на семеен живот извън България. Напротив, от данните по делото безпротиворечиво се установява, че съпрузите пребивават заедно и упражняват съвместна дейност и извън страната ни, същите нямат никакви връзки и интеграция в България. Съдът приема, че по делото не е доказана социалната и културна интеграция на жалбоподателката в България, семейната връзка касае единствено съпруга ѝ, за когото не са доказани сериозни пречки за осъществяване на контакти в трета държава.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателката следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 715 лв., или общо сума в размер на 725 лв.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. Р. С. Ф. де Ж., гражданка на Б., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1, чрез адв. Я. С. от САК, Отказ рег. № I. от 10.02.2022 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Л. Р. С. Ф. де Ж., гражданка на Б., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1, чрез адв. Я. С. от САК, на основание чл.143, ал.1 АПК сторените в производството разноски в размер на 725 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ:

